

BERNIN INTERNATIONALEN SANKARIT

Artikkelissani: „Kolmas Internationale ja sen paikka historiassa” („Kommunistinen Internationale”⁶⁵, № 1, 1. V. 1919, venäjänkielisen painoksen s. 38) viittasin vanhan, mädän „berniläisen” Internationalen edustajien aatteellisen romahduksen erääseen merkittävään ilmaukseen. Tämä taantumuksellisen, proletariaatin diktaturiaa ymmärtämättömän sosialismin teoreetikkojen romahdus ilmeni Saksan „riippumattomien” sosialidemokraattien ehdotuksena, jonka mukaan porvarillinen parlamentti pitäisi yhdistää, liittää, sovittaa yhteen Neuvostovallan kanssa.

Vanhan Internationalen huomattavimmat teoretikot, Kautsky, Hilferding, Otto Bauer ja kumpp. eivät ole ymmärtäneet, että he ehdottavat porvariston diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin yhteensovittamista! Miehet, jotka ovat tehneet nimensä tunnetuksi ja valloittaneet työläisten myötätunnon julistamalla luokkataistelua, selittämällä sen välttämättömyyttä, eivät ole ymmärtäneet — sosialismin puolesta käytävän taistelun ratkaisevimmalla hetkellä —, että he luopuvat tyyten koko luokkataisteluteoriasta, kieltäytyvät siitä kokonaan ja siirtyvät tosiasiasa porvariston leiriin yrittäessään sovittaa porvariston diktaturiaa yhteen proletariaatin diktatuurin kanssa. Tämä kuulostaa uskomattomalta, mutta se on tosiasia.

Aivan poikkeuksellisesti meidän on nyt onnistunut saada Moskovassa käsiimme kohtalaisen paljon, vaikkakin irrallisia ulkomaisia sanomalehtiä, joten on käynyt mahdolliseksi palauttaa mieleen hieman yksityiskohtaisemmin — vaikka ei tietysti läheskään täydellisesti — herrojen „riippumattomien” horjunnan historia nykyajan tärkeimmässä teorian ja käytännön kysymyksessä. Kysymys on (*proletariaatin*) diktatuurin suhteesta (*porvarilliseen*) demokra-

tiaan eli Neuvostovallan suhteesta porvarilliseen parlamentarismiin.

Herra Kautsky kirjoitti kirjasessaan „Proletariaatin diktaatturi” (Wien, 1918), että „neuvostolaitos on aikamme tärkeimpiä ilmiöitä. Se lupaa muodostua merkitykseltään ratkaisevaksi niissä pääoman ja työn välisissä ratkaisuissa suurtaisteluissa, joita kohti me kuljemme” (Kautskyn kirjanen, s. 33). Ja hän lisäsi, että bolshevikit ovat tehneet virheen muuttaessaan Neuvostot „yhden luokan taistelujärjestöstä” „valtiolaitokseksi” ja siten „hävittäessään demokratian” (sama).

Kirjasessani „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky” (Pietari ja Moskova, 1918) erittelin seikkaperäisesti tätä Kautskyn päätelmää ja osoitin, että siinä on unohtettu kokonaan marxismin valtio-opin tärkeimmät perusteet. Valtio (jokainen valtio, m.m. demokraattisinkin tasavalta) ei näet ole muuta kuin koneisto, jonka avulla luokka sortaa toista luokkaa. Kun Neuvostoja sanotaan *luokan taistelujärjestöksi* ja kielletään niiltä oikeus muuttua „valtiolaitokseksi”, niin se merkitsee, että *tosiasiassa* luovutaan sosialismin aakkosista, että *koneisto, jonka avulla porvaristo sortaa proletariaattia (toisin sanoen porvarillis-demokraattinen tasavalta, porvarillinen valtio)* julistetaan koskemattomaksi ja puolustetaan sitä, se merkitsee tosiasiassa siirtymistä porvariston leiriin.

Kautskyn kanta on niin silmäänpistävän järjetön, Neuvostovaltaa vaativien työväenjoukkojen rynnistys on niin voimakasta, että Kautskyn ja kautskylaisen on pitänyt häpeällisesti peräytyä, puhua ristiin, sillä he eivät ole kyenneet tunnustamaan rehellisesti erehdystään.

Helmikuun 9 p:nä 1919 ilmestyi Saksan „riippumattomien” (marxilaisuudesta riippumattomien, mutta pikkuporvarillisesta demokratiasta täysin riippuvaisten) sosialidemokratian äänenkannattajassa, „Vapaudessa” („Freiheit”) herra Hilferdingin artikkeli, jossa tämä *jo* vaatii Neuvostojen muuttamista valtio-organisaatioksi, mutta porvarillisen parlamentin, „Kansalliskokouksen” *rinnalla*, yhdessä sen kanssa. Helmikuun 11 p:nä 1919 tämän tunnuslauseen omaksui Saksan proletariaatille osoitetussa julistuksessaan *koko* „riippumattomien” puolue (ja niin muodoin myös herra Kautsky, joka kumoaa vuoden 1918 syksyllä esittämänsä lausunnot).

Tämä porvariston diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin yhteensovittamisyritys merkitsee sitä, että luovutaan tyystin sekä marxilaisuudesta että sosialismista yleensä, unohdetaan venäläisten menshevikkien ja „socialistivallankumouksellisten” kokemus, jotka „kokeilivat” toukokuun 6 päivästä lokakuun 25 päivään 1917 (vanhaa lukua) Neuvostojen sovittamista „valtio-organisaationa” *porvarilliseen* valtiolaitokseen ja epäonnistuivat surkeasti tässä kokeilussa.

„Riippumattomien” puoluekokouksessa (maaliskuun alussa 1919) koko puolue asettui tuolle Neuvostojen ja porvarillisen parlamentarismien nerokkaan yhdistämisen kannalle. Mutta „Vapauden” 178. numero 13 päivältä huhtikuuta 1919 („Liite”) tiedottaa, että „riippumattomien” ryhmä Neuvostojen II edustajakokouksessa esitti päätöslauselmaehdotuksen:

„Neuvostojen toinen edustajakokous asettuu neuvostojärjestelmän kannalle. Tämän mukaisesti Saksan valtiollisen ja taloudellisen rakenteen tulee pohjautua Neuvostojen järjestämiseen. Työväen edustajien Neuvostot ovat työtätekevän väestön asettamia edustuslaitoksia poliittisen ja taloudellisen elämän kaikilla aloilla.”

Ja tämän ohella sama ryhmä esitti edustajakokoukselle ehdotuksen „ohjeiksi” (Richtlinien), joissa sanotaan:

„Koko poliittinen valta on Neuvostojen edustajakokouksella...” „Oikeus valita ja valituksi Neuvostoihin on sukupuolesta riippumatta niillä, jotka suorittavat yhteiskunnallisesti välttämätöntä ja hyödyllistä työtä riistämättä vierasta työvoimaa...”

Me näemme näin muodoin, että „riippumattomat” johtajat ovat osoittautuneet proletariaatin takapajuisimman osan ahdasmielisistä ennakkoluuloista täysin riippuvaisiksi säälittäviksi poroporvareiksi. Syksyllä 1918 nämä johtajat kieltäytyvät Kautskyn suulla kaikkinaisesta Neuvostojen muuttamisesta valtio-organisaatioksi. Maaliskuussa 1919 he luopuvat tästä asenteesta laahustaen työläisjoukkojen perässä. Huhtikuussa 1919 he kumoavat edustajakokouksensa päätöksen ja siirtyvät kokonaan kommunistien kannalle: „Kaikki valta Neuvostoille.”

Sellaiset johtajat eivät ole paljonkaan arvoisia. Johtajia ei tarvita sitä varten, että he tulkitsisivat proletariaatin takapajuisimman, perässä kulkevan osan, eikä sen etujoukon mielialoja. Ja tällainen selkärangattomuus, jota nämä johtajat osoittavat vaihdellessaan tunnuslauseitaan, vie

heiltä kaiken arvon. Heihin ei voi luottaa. He tulevat *aina* olemaan painolastina, negatiivisena suurena työväenliikkeessä.

„Vasemmistolaisin” heistä, muuan herra Däumig järkeili puolueen edustajakokouksessa (ks. „Vapauden” maaliskuun 9 päivän numeroa) seuraavaan tapaan:

...„Däumig lausui, ettei hänen kantansa eroa missään suhteessa kommunistien vaatimuksesta: ‚Kaikki valta työläisedustajien Neuvostolle.’ Mutta hänen täytyy vastustaa käytännössä harjoitettavaa kommunistien puolueen putschismia ja bysanttinismia, jota he osoittavat joukkoja kohtaan sen asemesta, että kasvattaisivat niitä. Putschistinen, hajanainen toiminta ei voi viedä eteenpäin...”

Putschismiksi saksalaiset sanovat sitä, mitä Venäjän vanhat vallankumoukselliset viitisenkymmentä vuotta sitten nimittivät „kapinaintoiluksi”, „kapinaleikiksi” — pienten salaliittojen, murhayritysten, kapinoiden j.n.e. järjestämistä.

Syyttäessään kommunisteja „putschismista” herra Däumig todistaa siten vain omaa „bysanttinismiaan”, lakeijamaista suhtautumistaan pikkuporvariston ahdasmielisiin ennakkoluuloihin. Moisen herran „vasemmistolaisuus”, kun hän joukkojen pelosta hokee „muodissa olevaa” iskulausetta *ymmärtämättä vallankumouksellista joukkoliikettä*, ei ole rovonkaan arvoista.

Saksassa vyöryy mahtava alkuvoimaisen lakkoliikkeen aalto. Proletariaatin taistelun ennenkuulumaton nousu ja kasvu näyttää muodostuvan suuremmaksi kuin se oli Venäjällä vuonna 1905, jolloin lakkoliike kehittyi pitemmälle kuin koskaan aikaisemmin. Se joka puhuu tällaisen liikkeen edessä „kapinaleikistä”, on toivottoman latteaa ihminen ja ahdasmielisten poroporvarillisten ennakkoluulojen orja.

Herrat filisterit, ja Däumig heidän eturinnassaan, haaveilevat luultavasti sellaisesta vallankumouksesta (jos heidän pääkopassaan on yleensä mitään ajatusta vallankumouksesta), jolloin joukot nousisivat *yhdellä kertaa ja täysin järjestyneesti*.

Sellaisia vallankumouksia ei ole eikä voi olla. Kapitalismi ei olisi kapitalismia, ellei se pitäisi työtätekevien miljoonaisia joukkoja, heidän valtaenemistöönsä sorretussa asemassa, poljettuna, puutteessa ja tietämättömyydessä. Kapitalismi ei voi luhistua muuten kuin vallankumouksen kautta, joka nostattaa taistelun kulussa liikkeelle siihen saakka koskemattomat joukot. Vallankumouksen kehittyessä ovat

alkuvoimaiset purkaukset kiertämättömiä. Yhtään vallankumousta ei ole ollut eikä voi olla ilman niitä.

Herra Däumigin valhetta on, että kommunistit suosivat alkuvoimaisuutta, aivan samanlaista valhetta kuin sekini, mitä olemme moneen kertaan kuulleet menshevikeiltä ja eserriltä. Kommunistit *eivät* suosi alkuvoimaisuutta, *eivät* ole irrallisten leimähduksenomaisten tekojen kannalla. Kommunistit opettavat joukkoja esiintymään järjestyneesti, yhdessä ja yksimielisesti, oikeaan aikaan ja harkitusti. Herrat Däumig, Kautsky ja kumpp. eivät voi kumota tätä tosiasiaa poroporvarillisella parjauksellaan.

Mutta poroporvarit eivät kykene ymmärtämään, että kommunistit katsovat — ja aivan oikein — velvollisuudekseen *olla yhdessä* sorrettujen *taistelevien joukkojen kanssa* eikä syrjässä seisovina ja pelkurimaisesti odottelevina poroporvarillisuuden sankareina. Kun joukot taistelevat, ovat erehdykset taistelussa kiertämättömiä: kommunistit, jotka näkevät nämä erehdykset, *pysyvät joukkojen mukana* selvittäen niitä joukoille, pyrkien korjaamaan erehdykset, puolustaen järkähtämättömästi tietoisuuden voittoa alkuvoimaisuudesta. On parempi olla taistelevien ja taiste'un kulussa vähitellen erehdyksistään vapautuvien joukkojen kanssa kuin sääliittävien intellektuellien, poroporvareiden, kautsky-laisten kanssa, jotka seisoskelevat syrjässä odottaen „täydellistä voittoa” — siinä totuus, joka menee yli herrojen Däumigin ymmärryksen.

Sen pahempi heille. He ovat jo saaneet paikkansa proletarisen maailmanvallankumouksen historiassa raukka-
maisina pikkupörvareina, taantumuksellisina ruikuttajina, eilisinä Scheidemanniin palvelijoina, tämänpäiväisinä „yhteiskunnallisen rauhan” julistajina, ja on yhdentekevää, julistetaanko sitä perustavan kokouksen ja Neuvostojen yhdistämisen varjolla vai „putschismin” syvämietteisen tuomitsemisen varjolla.

Herra Kautsky on lyönyt ennätyksen marxilaisuuden korvaamisessa taantumuksellis-pikkuporvarillisella ruikutuksella. Hän vetää aina samaa nuottia: murehtii tapahtuvaa, valittaa, itkee, kauhistelee ja saarnaa sovintoa! Tämä surullisen hahmon ritari on kirjoittanut luokkataiste'usta ja sosialismista kaiken ikänsä, mutta kun asiat kehittyivät niin pitkälle, että luokkataistelu kärjistyi äärimmilleen ja sosialismi on jo ovella, neroniekkamme hätääntyi, ratkesi itkuun

ja osoittautui aivan tavalliseksi poroporvariksi. Wieniläisten sosialismin petteiden, Austerlitzien, Rennerien, Baue-rien sanomalehden 98. numerossa („Työväen lehti”, huhtikuun 9 p:nä 1919, Wien, aamupainos) Kautsky kokoaa sadannen, ellei tuhannennen kerran yhteen lamentaationsa.

„...Taloudellinen ajattelu ja taloudellinen käsityskyky — nyyhkii hän — on kaikonnut kaikkien luokkien aivoista...” „Pitkällinen sota on totuttanut laajat proletariaatin kerrokset suhtautumaan täysin välinpitämättömästi taloudellisiin ehtoihin ja luottamaan lujasti väkivallan kaikkivoipaisuuteen...”

Tässä on kaksi „korkeasti oppineen” miehemme „pykälää”! „Väkivallan kultti” ja tuotannon romahdus — siinä syy, minkä vuoksi hän on haksahdannut luokkataistelun *reaalisten* edellytysten analysoinnin asemesta jatkamaan vanhaa, totunnaista, iänikuista pikkuporvarillista ruikutusta. „Me odotimme”, hän kirjoittaa, „vallankumouksen tulevan proletariaatin luokkataistelun tuotteena...” „mutta vallankumous tulikin vallitsevan järjestelmän sotilaallisen romahduksen seurauksena, niin Venäjällä kuin Saksassa-kin...”

Toisin sanoen: tämä neroniekka „odotti” rauhallista vallankumousta! Oivallista!

Herra Kautsky on kuitenkin siinä määrin päästään pyörällä, että unohtaa, miten hän itsekin kirjoitti ennen, ollessaan marxilainen, että sota tulee hyvin luultavasti muodostumaan sysäykseksi vallankumoukselle. Sen sijaan, että erittelisi kylmästi ja pelottomasti, mitä muutoksia sota aiheuttaa *väistämättömästi* vallankumouksen muodoissa, „teoreetikkomme” suree nyt täyttymättömiä „odotuksiaan”!

„...Proletariaatin laajojen kerrosten välinpitämätön suhtautuminen taloudellisiin ehtoihin”!

Millaista pötyä! Miten tuttua tuollainen poroporvarillinen luritus onkaan meille Kerenskin aikakauden menshevikki-lehdistä.

Taloustieteilijä Kautsky on unohtanut, että kun maa on sodan rappioittama ja saatettu perikadon partaalle, niin tärkein, perustavin, olennaisin „taloudellinen ehto” on *työläisten pelastaminen*. Jos työväenluokka pelastetaan nälkäkuolemalta, suoranaishelta tuholta, silloin voidaan kunnostaa sekasortoon saatettu tuotanto. Työväenluokan pelastamiseksi taas tarvitaan proletariaatin diktatuuria, joka on

ainoa keino estää sodan räsitusien ja jälkiseurausten säilyttäminen työläisten harteille.

Taloustieteilijä Kautsky on „unohtanut”, että kysymyksen tappion aiheuttamien räsitusien jakamisesta ratkaisee *luokkataistelu* ja että luokkataistelu tyyten näännytetyssä, hävitettyssä, nälkäisessä, perikadon partaalla olevassa maassa muuttaa *kiertämättömästi* muotojaan. Se ei ole enää luokkataistelua osuudesta tuotantoon tai tuotannon ohjauksesta (sillä tuotanto on pysähtynyt, hiiltä ei ole, rautatiet ovat epäkunnossa, sota on syössyt ihmiset raiteiltaan, koneet loppuunkuluneita ja niin edelleen ja niin pois päin), vaan *pelastumisesta nälänhädältä*. Vain hölmöt, vaikka olisivatkin korkeasti „oppineita”, voivat näissä olosuhteissa „tuomita” „kuluttaja”-kommunismiin, „sotamies”-kommunismiin ja puhua työläisille ylimielisen opettavaisesti tuotannon tärkeydestä.

Aluksi, ennen kaikkea, ensi kädessä on pelastettava työläiset. Porvaristo haluaa säilyttää etuoikeutensa ja säilyttää kaikki sodan seuraukset työläisten kannettavaksi, t. s. näännyttää työläiset nälkään.

Työväenluokka haluaa pelastua nälänhädältä, mutta sitä varten on lyötävä perinpohjin porvaristo, tyydytettävä *ensin* ravinnontarve, vaikkapa vain kaikkein niukin, sillä muuten *ei voida jatkaa* puolinälkäistä olemassaoloa, *ei jakseta kestää* siihen saakka, kunnes tuotanto voidaan jälleen panna käyntiin.

„Ajattele tuotantoa!” sanoo kylläinen porvari nälkiintyneelle. nälän riuduttamalle työläiselle, ja Kautsky kertoo näitä kapitalistien loruja mukamas „taloustieteenä”, muutuen kokonaan porvariston lakeijaksi.

Mutta työläinen sanoo: eläkään porvarikin puolinälässä, jotta työn ihmiset voisivat toipua, voisivat *välttyä nälkäkuolemalta*. „Kuluttaja-kommunismi” on työläisten pelastuksen ehto. Työläisten pelastamiseksi eivät mitkään uhraukset ole liian suuria! Puoli naulaa henkeä kohti kapitalisteille, naula työläisille — sillä tavoin pitää selviytyä nälkäajasta ja rappiotilasta. Nälkiintyneen työläisen ravitseminen on tuotannon elvyttämisen perusta ja edellytys.

Zetkin lausui täysin oikeutetusti Kautskylle, että tämä „*luisuu porvarillisen taloustieteen kannalle. Tuotannon on palveltava ihmistä, eikä päinvastoin...*”

Riippumaton herra Kautsky osoitti aivan samanlaista riippuvaisuutta pikkuporvarillisista ennakkoluuloista vuodattaessaan kyyneliä „väkivallan kultin” johdosta. Kun bolshevikit selittivät jo vuonna 1914, että imperialistinen sota muuttuu kansalaissodaksi, niin herra Kautsky pysyi vaiti ollen samassa puolueessa Davidin ja kumpp. kanssa, jotka julistivat tämän ennakkonäkemyksen (ja tämän tunnuslauseen) „mielettömyydeksi”. Kautsky ei ole ymmärtänyt lainkaan imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttumisen väistämättömyyttä ja vierittää nyt syyn ymmärtämättömydestään molempien kansalaissodassa taistelevien osapuolten niskoille! Eikö tämä ole taantumuksellisen poroporvarillisen tylsäjärkisyyden mallinäyte?

Mutta jos se, ettei ymmärretty imperialistisen sodan muuttuvan kiertämättömästi kansalaissodaksi, oli vuonna 1914 *vain* poroporvarillista tylsäjärkisyyttä, niin nyt, vuonna 1919, se on jo jotakin pahempaa. Se on työväenluokan kavaltamista. Kansalaissota on näet *tosiasia* niin Venäjällä kuin Suomessakin, yhtä hyvin Latviassa ja Saksassa kuin Unkarissakin. Aikaisemmissa teoksissaan Kautsky on myöntänyt satoja ja taas satoja kertoja, että on historiallisia kausia, jolloin luokkataistelu kiertämättömästi muuttuu kansalaissodaksi. Sellainen kausi on nyt koittanut, ja Kautsky on joutunut horjuvan, pelkurimaisen pikkuporvariston leiriin.

„...Spartakusta innoittava henki on olemukseltaan Ludendorfin henkeä... Spartakus ei ainoastaan tuhoa omaa asiaansa, vaan saa lisäksi aikaan sen, että enemmistösosialistit koventavat väkivaltapolitiikkaansa. Noske on Spartakuksen antipodi...”

Nämä Kautskyn sanat (hänen artikkelistaan wieniläisessä „Työväen lehdessä”) ovat niin äärettömän typeriä, halpamaisia ja katalia, että pelkkä viittauskin niihin riittää. Puolue, joka sietää tällaisia johtajia, on mätä puolue. Bernin Internationalea, johon herra Kautsky kuuluu, emme voi näiden Kautskyn sanojen kannalta katsoen pitää minään muuna kuin keltaisena Internationalena.

Kuriositeettina esitämme vielä eräitä herra Haasen ajatuksia „Amsterdamin Internationalea” käsittelevästä artikkelista („Vapaus”, toukokuun 4 p:nä 1919). Herra Haase ylvastelee sillä, että on esittänyt siirtomaakysymyksestä

päätöslauselman, jonka mukaan „Internationalen ehdotusten pohjalta järjestetyn kansojen liiton... tehtävänä on: siihen asti, *kunnes sosialismi toteutetaan...*” (huomatkaa tämä!) „...hallita siirtomaita silmälläpitäen ensi kädessä alkuasukkaiden etuja ja sitten kansojen liitoksi yhdistyneiden kaikkien kansojen etuja...”

Oikea helmi, eikö totta? Tuon neroniekan päätöslauselman mukaan ei siis porvaristo, vaan jokin kiltti, oikeudenmukainen, hempeä „kansojen liitto” tulee *hallitsemaan siirtomaita, kunnes* sosialismi toteutetaan!! Mikä ero on käytännössä tämän ja kaikkein inhottavimman kapitalistisen tekopyhyyden kaunistelun välillä? Ja nämä ovat Bernin Internationalen „vasemmistolaisia” jäseniä...

Esitän vielä erään pienen lainauksen, jotta lukija voisi havainnollisemmin verrata Haasen, Kautskyn ja kumpp. sepustusten koko tylsyyttä, halpamaisuutta ja inhottavuutta Saksassa vallitsevaan reaaliseen tilanteeseen.

Tunnettu kapitalisti Walther Rathenau on julkaissut kirjaisen: „Uusi valtio” (Der neue Staat). Kirjanen on päivätty maaliskuun 24:nä 1919. Sen teoreettinen arvo on nolla. Mutta havainnoitsijana Walther Rathenaun on ollut pakko tunnustaa seuraavaa:

„...Me, runoilijain ja ajattelijain kansa, olemme sivutoimeltamme (im Nebenberuf) poroporvareita...”

„...Idealismia on nykyään vain äärimmäisillä monarkisteilla ja spartakisteilla...”

„Kaunistelematon totuus on tämä: me kuljemme kohti diktatuuria, proletaarista tai pretoriaanista” (ss. 29, 52, 65).

Tuo porvari kuvittelee nähtävästi olevansa yhtä „riippumaton” porvaristosta, kuin herrat Kautsky ja Haase kuvittelevat olevansa „riippumattomia” poroporvarillisuudesta ja ahdasmielisyydestä.

Mutta Walther Rathenau on kahta päänmittaa pitempi Karl Kautskya, sillä jälkimmäinen ruikuttaa piiloutuen pelkurimaisesti „kaunistelemattomalta totuudelta”, kun taas edellinen tunnustaa sen suoraan.

28. V. 1919.